

Митрополит Иларион: И днес за нас Светото Евангелие е източник на живот

На 10 октомври 2021 година, в 16 Неделя след Петдесетница, когато се чества паметта на свещеномъченик Петър, митрополит Крутички (1937), председателят на Отдела за външни църковни връзки на Московската Патриаршия Волоколамският митрополит Иларион отслужи Божествена литургия в московския храм в чест на иконата на Божията Майка «Всех скорбящих Радость» на улица Большая Ординка.

На архипастира съслужиха благочинният на енориите на Шотландия и Северна Ирландия на Сурожска епархия на Московската Патриаршия свещеник Георгий Завершински и клирици на храма.

В навечерието на празника митрополит Иларион отслужи и всенощно бдение в същия храм.

На сугубата ектения бяха отправени молитвени прошения за избавление от коронавирусната инфекция.

След сугубата ектения владика Иларион отправи молитва, четена по време на разпространение на вредоносно поветрие.

След края на Литургията архипастирът се обърна към присъстващите с проповед:

«В името на Отца и Сина и Светия Дух!

В днешното Евангелско четиво от Лука чухме разказа за това, как Господ Иисус Христос, вървейки по брега на Галилейското езеро, видял рибарски лодки, седнал в една от тях, отплавал от брега и учил народа, който стоял на брега. Христос често правел така – за да могат хората да чуят добре, онова, което Той им говори.

Когато завършил своето поучение, Той казал на Петър: «Отплувай към дълбокото, и хвърлете мрежите си за ловитба» (Лк. 5.4). На което Петър отговорил: «Наставниче! Цяла нощ се мъчихме и нищо не уловихме, но по Твоята дума ще хвърля мрежата» (Лк. 5. 5). След като направил това, те хванали толкова огромно количество риба, че мрежата започнала да се къса, и им се наложило да повикат на помощ намиращите се наоколо други рибари, за да извадят целия улов и да го качат на лодката.

Тогава Петър разбрал, че пред него не стои обикновен човек, защото той самият знаел цената на рибата, колко може да се хване, по кое време на деня и нощта. Никога досега в неговия живот не му се било случвало толкова нещо. Затова той се поклонил и казал: «Иди си от мене, Господи! Понеже аз съм грешен човек» (Лк. 5. 8). Той дотолкова е бил поразен от страха, че се е боял да стои до Христа. Но Господ му казал: «Не бой се; отсега ще ловиш човеци» (Лк. 5. 10).

Четейки този разказ от Евангелието от Лука, а също и от другите Евангелия, за това, как Господ Си е избирал ученици, разхождайки се по брега на Галилейското езеро, ние можем да попитаме себе си: защо Христос Си е търсил ученици именно там? Ако Той е искал до Себе си да има образовани хора, учени, които ще могат да запомнят и да запишат Неговите думи, то Той би трябвало да Си търси ученици на друго място, например, в Йерусалим, където е имало равински школи, живеели са познавачи на Писанието и техните ученици. Може би, там е трябвало да търси апостоли, които без грешка биха записвали всичко, което Той казва?

Но на Господ е било угодно да търси, по думите на апостол Павел, не мъдростта на света, не

тези, които са се смятали за мъдри и разумни, а да призове на служение простите рибари – неграмотни, неизкусни в Свещеното Писание, но у които сърцата са били отворени за Господа.

Удивително е, че учените, познавачите на Свещеното Писание, за които на много места се споменава в Евангелията, слушали проповедта на Господа Иисуса Христа, виждали Неговите чудеса, но вместо да повярват в Него, се изпълвали по отношение на Него с ненавист и злоба. Именно те са били начело на заговора, заради който Иисус отначало бил изправен на съд пред йерусалимския синедрион, а след това и пред римския префект.

А обикновените хора, които не са умеели нито да четат, нито да пишат и са могли само на слух да възприемат чутото, да запомнят и да записват с писмена, които не се изглаждат, но остават завинаги в човешкото сърце са били призвани от Господа след смъртта и възкресението на Христа да продължат Неговото дело.

Но това не означава, че Църквата е създадена само за малограмотни хора. В Църквата има място за всеки човек, в това число и за образованите, начетените и сведущите в Свещеното Писание. Ако това не беше така, Господ не би призвал още в първото поколение Свои ученици Савел, който станал Павел и богословски обосновал всичко това, което другите апостоли видели с очите си. Но, може би, те не са имали достатъчно разум, да го осмислят и предадат на хората, така, както го е направил апостол Павел.

И в следващите векове Бог е призовавал на служение в Църквата и обикновени хора и образовани, и такива, които без излишно лукавство, са защитавали Неговата свята вяра и са отдавали своя живот за Христа и Евангелието, и такива, които бидейки изкусни и в Свещеното Писание, и в елинската философия, и в други човешки науки, са полагали всички свои знания в нозете на Христа. Това са били хора, които, когато се е появявала ерес, са намирали в себе си сили и умение да разкрият и опровергават това лъжеучение. Това са били хора, които са писали собствени трудове, тълкували са Свещеното Писание на Ветхия и Новия Завет, излагали са догматичните истини на език, понятен на съвременниците им, формирали са богословското учение на Църквата след апостол Павел. Такива хора са били нужни и такива хора Господ е призовавал и призовава на служение Нему.

Но първите апостоли са били неграмотни хора. Преди всичко, Господ е очаквал от тях да Го слушат внимателно, да бъдат до Него в онова време, когато Той се намира на земята и да запомнят всичко, което Той им говори за да го предадат на следващите поколения.

Евангелията, които са за нас главен източник на знания за живота и учението на Господа Иисуса Христа, са съставени от самите апостоли или техните най-близки ученици по техните думи. Тези

Евангелия са скъпоценни за нас, защото в тях ние намираме свидетелски показания на хора, които с очите си са видели Господа Иисуса Христа. Може би, те не са разбирали много от това, което Той им е говорил. От Евангелията ние знаем, че когато Господ е произнасял Своите поучения и притчи, учениците често не са разбирали какво Той има предвид, за какво говори. Христос е говорил едно, а Неговите ученици са чували друго и нееднократно са Го питали втори път, молейки да разясни това, което току що е казал.

Но, въпреки всичко, в душите, сърцата и умовете на първите ученици постепенно се е отлагало словото Христово. След Неговата смърт и възкресение те са изложили това, което са видели и чули от Него. Благодарение на тях, днес ние имаме Светите Евангелия, от които узнаваме за живота и учението на Господа Иисуса Христа.

Светото Евангелие и днес за нас е източник на живот. Ние го четем не просто като историческа книга и свидетелство за живота на Иисус Христос, но и като пътеводител по собствения ни живот, защото в тази книга Господ чрез Своите ученици ни е оставил необходимите указания за нашия път в Царството Небесно. Ако искаме да достигнем Царството Небесно, ако искаме да извървим до края този път, който ни е показал Спасителят, ние сме призвани всеки ден да четем Евангелието, да вникваме в словото на Господа Иисуса Христа, да се вслушваме в него, да се вглеждаме в Неговия Божествен лик, да отваряме своите сърца към Него – Учителя и Пътеводителя в Царството Небесно. Амин.

Поздравявам с празника всички Вас! Пазете се, пазете близките си и нека Господ Ви пази».

След това в енорийския дом на храма в чест на иконата на Божията Майка «Всех скорбящих Радость» Волоколамският митрополит Иларион се срещна с участниците в младежкото движение AGIOS от енорията „Вси Светии“ на град Минск. Младежите са в Москва за участие в тържествата в чест на преподобния Сергей Радонежки, които се проведеха в Свето-Троицката Сергиева лавра на 7 и 8 октомври 2021 година.

Служба «Комуникация» на ОБЦС